

1. Lihmarta resp. sv. Floriána (zbořena 1787 při rozstavování dýchlova),
stolby byly po střechách pověšeny obrazy krážívoce cestý,
mnozí boží hřbitvy, zřezány i mřístí severovýchodní části.
stolby byly po střechách pověšeny obrazy krážívoce cestý,
způsobené úderem blesku. Během rozsáhlé obnovy svatyně k 200. vy-
stavenkou obrazu poslal boční oltář blíž ke kazatelny s novým obrazem
Jeho svatyně postavil J. Fischpera ze Sušice nové varhany. Velká
jeho varhany postavil k 20. století. Za první světové války
eden zvon a cínové varhanní píšťaly. Po válce doplnily souzvuk dva
stolet se v kostelíku rozezněl valky. Zůstaly dva. Při další obnově
stolet se v kostelíku rozezněl valky. Zůstaly dva. Při další obnově
1945 se tu svitil elektrifikován a r. 1952 poprvé poslušně rozlahl (nový
renovaci koncem 60. let se interiér kostelíka upravit podle směrnic
konci. O desetiletí předtím proběhla obnova vnitřního pláště a velká
nových farníků potříla část nového varhanního – mj. oltář pokončil litur-
mbon, lavice. Prozatím poslední rozsáhlá obnova včetně výměny střechy
hne od kostelíka nabyla podoby fary až v 80. letech 18. století (celková)

společná správa sídla od r. 1711 v nezávislé Protiwině. Tento rod, který choval až do své poslední generace poutní místo ve velké učtě, vlastnil skotský statek toto do prvního pozemkové reformy. Od r. 1923 vykonávalo patrimoniální ministerstvo zemědělství, r. 1949 přešel na stát.

Významný podíl k rozmacování poutního místa nastal hned na začátku patrimoniálního Schwarzenberků také zasluhou jejich vrchnostenského hejtmána V. Zahorky. Architekt P. J. Bayer navrhl uzavření areálu osmibokým vnějším ambilem se čtyřmi vchody a čtyřmi kaplemi, záměr se však nerealizoval. Do středu kostelíka byly prolomeny dva bohoslužby. Neopak stavatelské vložení z dubna 1717 podlaha opatření ambitu perennými dveřmi a okny s mřížemi. Vnitřní byly postaveny dvě kruhové – jedna nudební pro varhanní posuv a druhá jako oratoř pro patrimoniálního pána. Chrámovou klenbu ozdobil fresky andělů s hudebními nástroji a výjevem korunování P. Marie uprostřed (zblízko). Mariánský obraz okrášlil slavný výteřavý rám s anděly. Pod ovalními okny našel umístění soubor devíti soch světců. Celék poutního místa dokreslovaly dvě lipové aleje, výsazné mětrem ke skótskému záměku a k tehdejšímu sídlu výřavě v blízkých Drahoněch.

K další správné proměně poutního místa došlo v polovině 18. století. Část těchto prvků se dochovála do současnosti. Tehdejšího patrimoniálního pána kn. Josefa Adama ze Schwarzenberků připhována na monumetálním hlavním oltáři schvazenský erb a socha sv. Josefa, jeho manželka Marii Terezií roz. z Lichtenštejna erb lichtenštejnský a socha sv. Terezií z Avily. Dó kostelíka přibyl také dva nové boční oltáře sv. Anny

vchodem ze západní strany ambitu dovnitř kostelíka. Lze je spatřit i na výzdobě výplní dveří pod nimi.

Duchovní život

cházení k milostnému obrazu prosit Matku Boží o pomoc ve svých nesnázích, náleží na místě duchovní útěchu a mohli se zúčastnit bohoslužeb i jiných pobožností. Proto se postarala o to, aby tu ode dne vysvěcení kostelíka nastalo sídlil kněz. Zpočátku zde působili minorité, od r. 1693 dominikáni a od r. 1706 trvale světskí kněží. Jedním z nich byl pozdější věhlasný kazatel P. Ondřej František de Waldt (1707 – 1708). Při výběru kandidáta se dbalo na to, aby mistní kněz byl horlivý, zbožný, příkladného života, dobrým kazatelem a zkušeným zpovědníkem. Kromě služby poustíků pečoval o duchovní blaho osmi chovanců nově založeného vrchnostenského špitálu pro vysloužilé zaměstnance (1703). Skočice dlouho zůstávaly součástí farnosti Bílsko. Teprve po vzniku českobudějovické diecéze byl r. 1787 vymezen farní obvod a zřízení samostatná duchovní správa, povýšená r. 1859 na faru. V současnosti do této farnosti patří: Albrechtice, Drahonice, Kloub, Kraslovice, Lidmovice, Pohorovice, Skočice a Vitice.

Po určitém útlumu se místo nadechlo k novému rozvoji od počátku 18. století pod patronátem Schwarzenberků. Ke svátostem přistupovalo 6 až 7 tisíc věřících ročně. Na pouť Navštívení Panny Marie (2. 7.) přicházelo kolem 10 tisíc lidí. Lidé sem v hojném počtu putovali také o ostatních velkých mariánských svátcích – nejvíce v kajících obdobích adventu (8. 12. Početi) a postu (25. 3. Zvěstování). Od r. 1679 se za stanovených podmínek udílely plnomocné odpustky. Značné oblibě se těšily rovněž sobotní mariánské pobožnosti.

společně účastnili dalších pobožností. S odpoledním požeňáním se vydávali na cestu k domovu. Aby odtud neodcházel s prázdnýma rukama, tiskly se od počátku 18. století pro jejich potěchu svaté obrázky s motivem Panny Marie Skočické. Spolu s dalšími náboženskými předměty se prodávaly v dřevěném krámku u východního vchodu na hřbitov (1738), který v případě potřeby sloužil jako druhá kástrtie. Nejen o pouti, ale i o hlavních mariánských svátcích tu vypomáhalo několik kněží z okolí. Tradiční součástí kostelního inventáře bývala přenosná kazatelna pro poutní promluvy.

Nejprve do pamětní knihy a poté do zvláštního register se každoročně zaznamenávaly počty odsložených mší, procesí a věřících přistupujících ke svátostem. Sepisovala se i poděkování za vyslyšené prosby, nejčastěji vyslovené v nemoci těla i duše, v pouhazových stavech, za ochranu v nebezpečných situacích a za obrácení hříšníků. Věřící si rovněž přicházeli vyprosit potřebnou vláhu pro polní plodiny. Od druhého desetiletí 18. století sem putovali obyvatele okolních farností ke cti sv. Floriána, ochránce před ničivými účinky ohně.

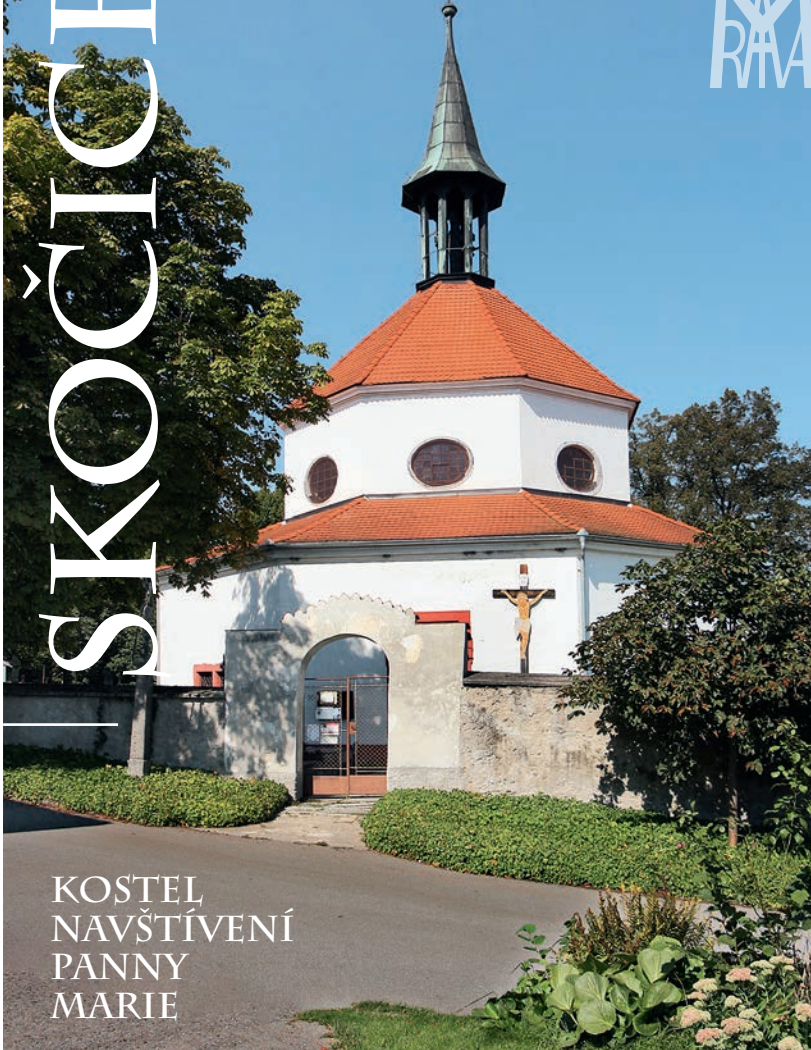
Vyslyšené prosby na přímluvu Panny Marie připomínalo množství votivních darů: předměty pro kostelní potřebu, vosk a svíce, obětiny z drahých kovů (tvaru např. uzdravené části těla), mince, perly aj. Připravené na zvláštní tabulky obklopovaly obraz Panny Marie na oltáři. Od poloviny 18. století se ukládaly do vitrín či prosklených skříní v ambitu. Ještě v první polovině 20. století visely některé obětiny přímo na obraze, na němž hlavy Ježíška i Matky Boží od konce 17. století zdobily korunky. Nadpřirozený zásah v nejisté situaci zobrazovalo několik malovaných votivních tabulek. Podobně jako na jiných poutních místech se i zde těchto poděkování dotkla osvětská opatření. Také státní bankrot r. 1811 připravil skočickou svatyni o cenné jmění, jehož základ po desetiletí vytvářely milodary od zbožných lidí.

Až do změny politických poměrů v polovině 20. století zůstávaly Skočice v širokém kraji oblíbeným poutním místem, kam věřící neváhali putovat i desítky kilometrů. Na titulární slavnost Navštívení P. Marie, která se tu dosud tradičně drží první neděli v červenci, přicházelo na přelomu 19. a 20. století až okolo 20 procesí a ke svátostem přistupovalo několik set věřících. O týden později se konala tzv. malá pouť. Kromě toho mivaly některé obce své termíny, kdy se vydávaly k Matce Boží do Skočic. O hlavních mariánských svátcích nebo na vyžádání poutníků se mariánský obraz snímali k veřejnému uctění. Věřící navštěvovali Skočice i samostatně. V postním období tu mnozí přespolní vykonávali svou velikonoční povinnost a přijímali svátosti pokání a eucharistie.

Tradice putování v procesích do Skočic pouze nakrátko ožila po 2. světové válce. Třežba zdejší farnost nemá v současnosti vlastního kněze a od r. 1964 je řádně spravována z nedalekých Vodňan, neustále v ní pulsuje život. Místní farníci po generace obětavě pečují o svůj svatostánek. Také poutě si i přes nepřítel doby uchovaly vysokou návštěvnost. Mariánský kostelík ve Skočicích náleží mezi oficiální poutní místa českobudějovické diecéze.

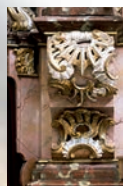
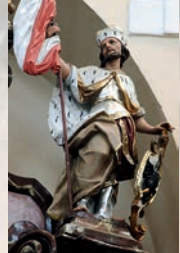
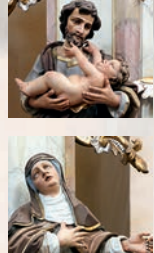
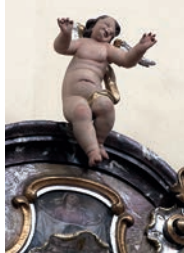
na štrkavom rázcestíach, pozostávajú z kameňov, ktoré sa nachádzajú v okolí kostolníka. Na mieste nájdení pri jazyku obrázi z křivky medzi kornatami stromu, prebiehajúce pľavajú nane barokní kostolík. Navštívení Panny Marie, jehož pouť trvá už presahuje viac než tri stáletí.

Boční oltář sv. Václava (pův. sv. Kříže)
oltární obraz: Zavraždění sv. Václava (1872)
obraz v nástavci: Rouška Veroničina

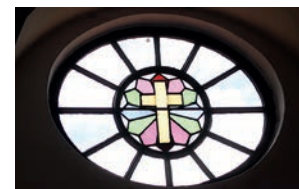
Kazatelna
na poprsní: reliéf Navštívení Panny Marie
na stříšce: Kristus Dobrý pastýř se symboly evangelistů: orel (Jan), anděl (Matouš), býk (Lukáš), lev (Marek)

Hlavní oltář
uprostřed milostný obraz Panny Marie Pomocné
na evangelní straně shora: socha sv. Floriána,
erb knížat Schwarzenberků; socha sv. Josefa
na epištolní straně shora: socha sv. Václava,
erb knížat Lichtenštejnů, socha sv. Terezie z Ávily
v popředí: oltář (obětní stůl), vedle ambon pro hlásání Božího slova

Vitráž nad hlavním oltářem

Křtitelnice
na víku soška sv. Jana Křtitele (1968)

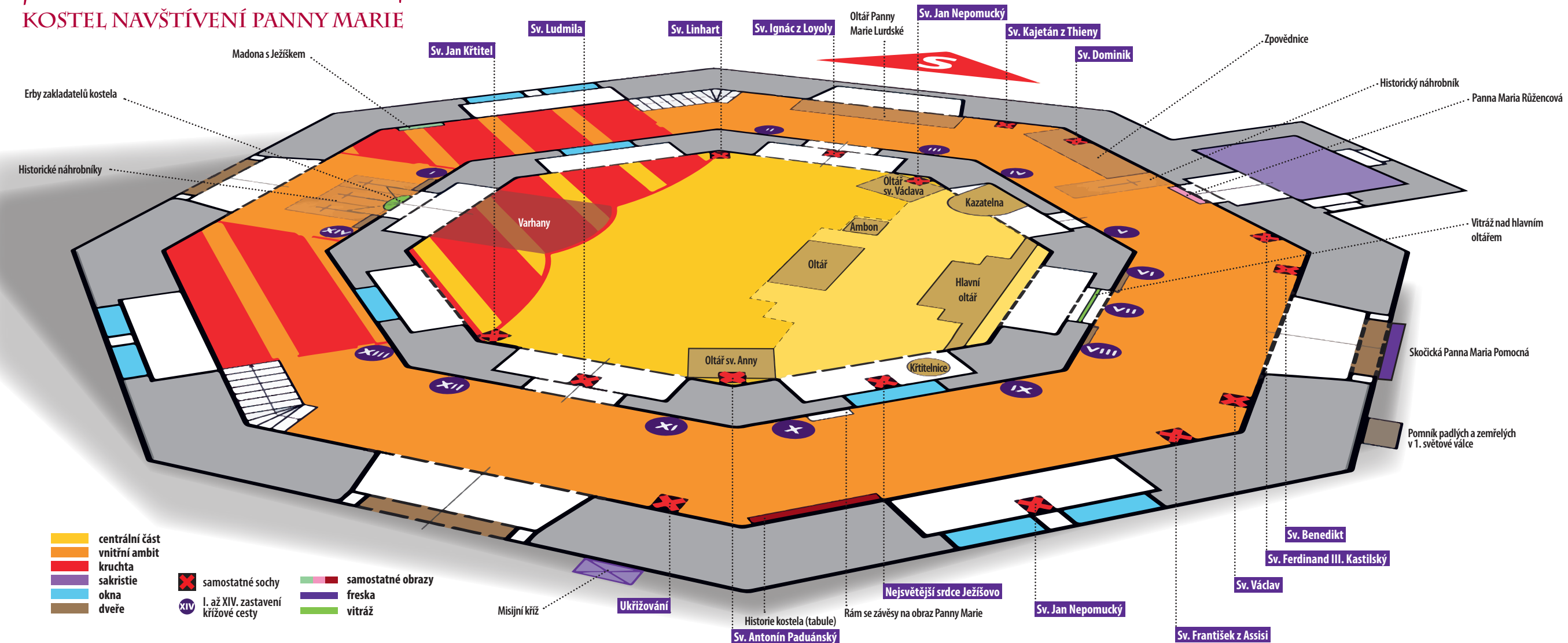

Boční oltář sv. Anny
oltární obraz: sv. Anna vyučuje Pannu Marii
obraz v nástavci: sv. Josef s Ježíškem

SKOČICE

KOSTEL NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE

Kruchta Varhany – J. Fischpera ze Sušice (6 rejstříků + pedál; 1881),
pneumatický stroj – E. Hubený z Protivína (1938); nefunkční

Pamětní tabule se sdělením o počátcích kostela (dřevo, konec 17. století)

Rám se závěsy,
které zakrývaly obraz
Panny Marie při požáru
skočické tvrze r. 1672

Areál poutního místa Panny Marie Pomocné v Pasově
(Mariahilf ob Passau, Německo)

Kaple
sv. Jana Nepomuckého
v ohradní zdi hřbitova
(1749/50, obnova 2013)

Kaple nad studánkou
u Dobré vody
ve svahu pod kostelem
(obnova 1993)

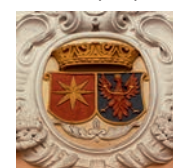
Někdejší fara se špitálem v přízemí
(18. století)

Skočická Panna
Maria Pomocná (freska)

Erby zakladatelů kostela
(barevnost pozměněna):
heraldicky vpravo: hr. Ignác
Karel ze Štemberka (hvězda)
heraldicky vlevo: hr. Polyxena
Lidmila Štemberková
roz. ze Žďáru (orlice)

Západní křídlo vnitřního ambitu
Historické náhrobníky
(18. století)

Zastavení
křížové cesty
námět dle J. Führicha
(1914)

Boční oltář Panny Marie Lurdské
v dolní části boží hrob
v pozadí pohled na město Jeruzalém
(upraveno 1968)

